

Другий Обряд. Непристойно багаті вампіри. Книга 2

КУПИТИ

Про книгу

Зустріч із красенем-вампіром перевернула світ Теа. Та Джуліан покинув її, розбивши їй серце. Тепер мати Теа в комі, і дівчина ледве дає собі раду.

Однак Джуліан продовжує оберігати Теа. Він знає, що дівчина знову в небезпеці. Заборона Вампірської Ради зобов'язує Джуліана триматися від неї на відстані. Проте він наважується порушити всі правила й ризикнути власним життям, аби знову повернути дівчину.

Непристоїно багаті вампіри: Другий Обряд — це бурхливий роман із присмаком екстравагантності та кінцівкою, яка змусить вас чекати продовження. Втім, історія містить елементи, що годяться не для всіх читачів. Насилля, відчуження в родині, криваві ритуали, обезголовлення, вживання речовин, що змінюють свідомість, смерть, а також сексуальне насильство й обговорення раку. Читачі, які можуть бути чутливими до цих елементів, будь ласка, зверніть на це увагу.

— Ти маєш піти розвіятись, — заявила Олівія, зайшовши до палати моєї мами.

Вона досі була у вбранні для репетиції, у в'язаних шкарпетках; натягнутих на колготки. В руках тримала букет.

— Сьогодні неділя? — спитала я, намагаючись допетрати, куди поділися п'ятниця і субота.

— Ось! Я про це й кажу. — Вона дістала з вази зів'ялі квіти й поставила свіжі. Поправила кілька бутонів, розвернула і всміхнулася моїй мамі: — Привіт, мамо Мельбурн.

Мати не відповіла. Не могла. Вона була в комі. Та Олівія все одно з нею віталася.

Моя сусідка вмостилася поруч зі мною, підтягнувши коліна до грудей.

— Я серйозно, Теа. Вона б не хотіла, аби ти тут стирчала, наче охорона. Тобі треба звідси вибратись. Побачити світ.

Я скривилася.

Саме цим я і займалася, коли мені зателефонували і сказали, що з мамою щось трапилось.

Останні чотири тижні я не бачила практично нічого, крім цієї палати. Минув місяць, відколи я лишила Джуліана в Парижі. А в Сан-Франциско я майже весь час проводила в лікарні. Дні почали змішуватись, але я ще була не готова визнати, що Олівія мала рацію.

— Гаразд, я не те мала на увазі, — швидко мовила вона. — Але, люба, це ж не ти в лікарняному ліжку.

— Знаю, — огризнулась я. Мені одразу стало соромно за це. Олівія і Таннер дуже мене підтримували, а я тепер поводитись, як стерво. — Вибач. Я просто так хочу, щоб вона прокинулась.

— Я теж, Теа.

Олівія стиснула моє плече, і я на мить згадала Жаклін. У мене закололо в серці від думки про втрачену подругу, але то було зовсім інше життя. Життя, яке дуже дорого мені обійшлося.

— Не варто було мені їхати, — визнала я. — Не треба було кидати маму й пертись із ледь знайомим придурком у Париж.

— Але ти поїхала, — сказала Олівія нетерпляче.

Я здивовано глянула на неї.

— Вибач, — зітхнула вона. — Однак ти нікому не допоможеш, якщо картатимеш себе через це.

— Знаю. Тому я тут.

— Теа, ти нічим їй не зарадиш. Принаймні поки вона в такому стані. Ти ж чула лікарів.

Проблема полягала в тому, що лікарі казали не так і багато. Те, що сталося з моєю мамою, становило таку ж загадку для них, як і для мене. І хвилюватись доводилося не лише через кому. Ні, це ще було б просто. Ніхто не знав, коли вона прокинеться. Але я вирішила, що перебуватиму поруч, коли це станеться. Усе це трапилось, поки мене не було. То як мені тепер від неї відійти?

Не встигла я нагадати про це Олівії, як нас перебив діловитий стукіт у двері. Доктор Рівз, який опікувався моєю мамою, зайшов у палату з її карткою та осяйно всміхнувся, побачивши, що я не сама.

Олівія засовалась у кріслі, опустила ноги и випросталась.

— Добрий день, лікарю.

— Радий тебе бачити, Олівіє. — Він кивнув на свіжі квіти. — Ти справжня подруга. Тобі з нею пощастило, Теа.

Я ледь втрималася, щоб не закотити очі.

Коли Олівія вперше побачила Рівза, то швидко вивчила його розклад. Зазвичай вона заскакувала, коли мала час, щоб занести мені чистий одяг або каву, але щонеділі була тут, як штик, щоб пофліртувати з лікарем. Не те щоб я її звинувачувала. Власне, це було майже як моя власна романтична комедія.

— Я саме говорила Теа, що їй потрібна перерва, — мовила Олівія, закліпавши віями.

— У мене бувають перерви.

— Перерви на туалет до уваги не беруться, — заявила вона, не спускаючи очей із доктора Рівза. — Правда ж?

— Боюсь, вона має рацію, — сказав він мені лагідно. — Я хочу повторити деякі обстеження, які ми робили минулого тижня.

Може, ви тим часом сходите пообідати удвох?

Мій погляд метався між ними двома.

— Ви це спланували?

— Ми мусили.

Олівія підвелась і кинула мені моє пальто.

Я насуплено впіймала його. Мабуть, я справді мала жалюгідний вигляд, якщо вже лікар мене виганяв.

— Скільки триватимуть ці дослідження?

— Кілька годин, — відповів він.

— А якщо вона...

— Якщо щось зміниться, ми одразу тобі зателефонуємо, — перебив Рівз.

Так, вони все це підлаштували. Я неохоче встала й підійшла до маминого ліжка. Обережно, щоб не зачепити трубки та дроти, підключені до десятка апаратів, які вимірювали частоту серцевих скорочень, рівень кисню, тиск і хтозна-що ще, поцілувала її в чоло.

— Я скоро повернусь.

Озирнувшись, я помітила стурбованість на обличчі Олівії, але вона швидко начепила усмішку.

— Спробуємо витягти тебе звідси.

Подруга взяла мене під руку, вивела з палати й рішуче покрокувала до ліфта.

— Можна перекусити в кафетерії, — запропонувала я.

Формально це вважалося витягуванням мене з палати.

Але вона награно застогнала.

— Ні. На наступні дві години ти вся моя.

Я вже розтулила рота, щоб заперечити, але вона підняла руку.

— Ти його чула. Її навіть не буде в палаті. До того ж на розі відкрили новий заклад з бурито.

Вона натиснула кнопку «фое», досі тримаючи мене під руку.

Мабуть, боялася, що я спробую втекти. Було якось незвично виходити крізь розсувні двері лікарні на вулицю. У Сан-Франциско зараз було холодно за мірками Каліфорнії. На жаль, це нагадало мені Париж. А може, погода просто пасувала моєму серцю. Розбитому та холодному. Я застібнула пальто, мало не врізавшись у якусь парочку.

— Вибачте, — буркнула я, коли вони відскочили вбік.

Чоловіка це, очевидно, роздратувало, а от його дівчина всміхнулась:

— Усе гаразд. Гарних свят!

Я розгубилась, тому просто кивнула у відповідь. Вони пішли далі, навантажені паперовими пакетами з різдвяними покупка-ми. Чоловік спинився і забрав її пакети. Він перекинув їх на іншу руку і взяв долоню жінки у свою. Друзки мого розбитого серця забряжчали, я відвернулась і побачила, що на вулиці безліч парочок та родин, які скуповувалися до свят.

— Ходімо вже візьмемо бурито, — пробурмотіла я.

Олівія співчутливо всміхнулась і потягла мене далі.

— Нарешті. Ходімо заїдати наші почуття.

Рекомендована література

Три королеви.
Непристойно багаті
вампири. Книга 3

Непристойно багатий
вампір. Книга 1

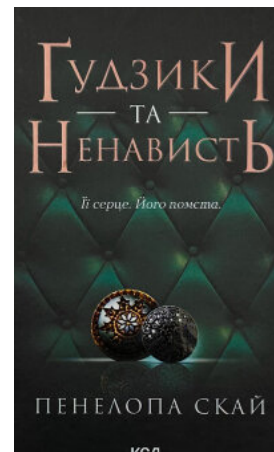
Моє темне бажання.
Дорога темного
принца. Книга 2

Усе, що ми забули
(Limited edition)

Родина Роялів. Книга 3.
Зруйнований палац

Гудзики та ненависть.
Книга 2

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ